

„EI PIDÄ KATSOA YLÖS, VAAN ALAS“

Näin sanoo hra I. Zhilkin tänään vasemmistokadettien sanomalehdessä „Nasha Zhizn”. Kaihomielin hän toteaa kadettien kasvoilla „säteilevän omahyväisyyden”. Hra Miljukovin ihastunut lausunto: „Kadetit erottautuvat äärimmäisestä vasemmistosta” panee hänet protestoimaan. Hän pilkkaa kadettien „yletöntä poliittista viisautta”, kun he tunnustavat tilanteen „ulospääsemättömäksi” ja samaan aikaan kehuvat, että valtiolaivaa ohjataan rohkeasti väylään...

Pysähtykäämme näihin järkeilyihin, joissa kosketellaan tämän päivän poliittisen tilanteen tärkeintä peruskysymystä. Meidän kannaltamme katsoen onkin erikoisen tärkeää korostaa, että tapahtumat *pakoittavat* nyt nekin henkilöt, jotka eivät hyväksy lainkaan vasemmistososialidemokraattien katsomuksia ja sotivat erikoisen innokkaasti meitä vastaan, tekemään oikean arvion tästä tilanteesta.

Venäläisten taantumuksellisten Pariisin klubista lähteneet huhut kertovat, että „Pietarhovissa on kaikki horjunta lakannut. Goremykin on saanut täyden toimintavapauden”, t.s. vapauden tehdä selvä Duumasta. Ja „Nasha Zhizn”, jolle ovat vieraita bolshevikkien pyrkimykset maalata kaikki synkin värein, sanoo: „Meillä on täysi syy pitää näitä huhuja täysin luotettavina”... „Taistelu kärjistyy...— sanoo tuo lehti lopuksi pääkirjoituksessaan.—Jotka miekkaan tarttavat, ne miekkaan hukkuvat”. Ja hra I. Zhilkin kirjoittaa: „Liekö Venäjällä paljonkaan ihmisiä, jotka uskovat parlamenttitoiminnan johtavan rauhallista tietä voittoisaan

lopputulokseen? Täytyy olla romantiikko, haaveilija ja idealisti, jotta voisi vaipua suin päin tuollaisiin pilvilinna-haaveiluihin”. Ja hänen rinnallaan hra V. Hizhnjakov sanoo: „Me emme voi välttää vallankumousmyrskyjä,— se täytyy tunnustaa. Duuma on voimaton kääntämään liikettä rauhalliselle tielle, koska sillä ei ole valtaa parantaa kansan elämää, ja ilman tätä valtaa ei ole muuta tietä kuin vallankumouksellinen tie. Ja nyt näkyy jo selvästi, miten tyytymättömyyden tunne voimistuu jatkuvasti, miten usko Duuman kaikkivoipaisuuteen katoaa yhä suuremmalla voimalla ja miten samalla kasvaa epätoivo” (epäusko Duumaan, samoin kuin epäusko jumalaankaan, ei vielä ole „epätoivoa”). „Ilmapiiri käy vähitellen yhä sähköisemmäksi, toisinaan saattaa jo kuulua kumeeaa ukkosen jylinää, ja mahdollista on, ettei luonnonvoimien purkausta tarvitse enää kauan odottaa”.

Näin puhuvat henkilöt, joiden päätelmät ovat meille erikoisen arvokkaita sen takia, kun heillä on jo etukäteen kielteinen suhde vallankumoukselliseen sosialidemokratiaan. Tapahtumat ovat *pakoittaneet* nämä henkilöt toistamaan juuri niitä väittämiä, joita me olemme aina ajaneet ja joiden takia liberaalinen porvaristo on meitä aina hutkinut, sättinyt ja mustannut, sepittäen „bolshevikeista” röykkiökaupalla juoruja, valheita ja parjauksia.

„Ei pidä katsoa ylös, vaan alas”. Se merkitsee, että tahdostamme riippumattomien objektiivisten historiallisten ehtojen takia *ei* parlamenttitaistelu voi nykyään muodostua vapausliikkeen *päämuodoksi* Venäjällä. Kysymys ei ole parlamenttitaistelun „kieltämisestä” eikä siitä, että kieltäydyttäisiin käyttämästä sitä,— siitä on turhaa puhuakin,— vaan siitä, että koko tapahtumien kulku määrää sen, että *tärkein* ja ratkaiseva taistelu lähenee toisella areenalla. Liberaalinen porvaristo on lukemattomat kerrat parjannut meitä, bolshevikkeja, että me „sysäämme kevytmielisesti käyttämään äärimmäisiä keinoja” („Retsh” № 88). Katsokaa toki, hyvät herrat, olemmeko me „sysänneet” Zhilkinia, Hizhnjakovia, „Nasha Zhiznin” pääkirjoituksen kirjoittajaa? Olemmeko me „sysänneet” kurskilaisia ja poltavalaisia sotilaita, kieviläisiä, saratovilaisia ja muiden seutujen talonpoikia?

Me „sysäsimme” ja herätimme niitä, jotka ovat aina käyneet „omahyväisyyden säteily” kasvoillaan. Me sanoimme,

ettei vapausliikkeen tämän tai tuon muodon valinta riipu meidän tahdostamme, että todellisuutta on katsottava tervejärkisesti ja ankarasti suoraan silmiin, todellisuutta, joka ei nyt tarjoa maaperää sille „tielle”, jonka „Nasha Zhiznkin” tunnustaa nyt poissuljetuksi. Me sanoimme, että sosialistit eivät voi eikä heidän saa uhrata demokratian ja sosialismin perimmäisiä etuja hetkellisten menestysten takia,— heidän on paljastettava joukkojen edessä se katkera totuus, että kadetteihin ei voida luottaa, että Duuma on voimaton, että vallankumousmyrskyt ovat väistämättömiä. Jos joukot eivät tänään ymmärrä meitä viehättyneinä kadettien kaunopuheisuuteen vaalikokouksissa, jos joukot eivät ymmärrä meitä huomennakaan, Venäjän ensimmäisen parlamentin ensi päivien viehättäminä,— niin ylihuomenna ne jo vakuuttuvat meidän olevan oikeassa. Tapahtumat pakoittavat joukkoja näkemään vallankumouksellisessa sosialidemokratiassa puolueen, joka ei anna kiittokoreuden vietellä itseään, joka pysyy kannassaan ja kehoittaa horjumatta „katsomaan” juuri siihen suuntaan, missä tullaan väistämättä käymään se taistelu, joka ratkaisee kansan todellisen (eikä kadettilaisen) vapauden kohtalon.

Meidän vallankumouksemme juuri sen vuoksi onkin Venäjän suuri vallankumous, että se on nostanut jättiläismäisen valtavat kansanjoukot ottamaan osaa historian luomistyöhön. Luokkaristiriidat näiden joukkojen keskuudessa eivät ole vielä päässeet kärjistymään läheskään riittävän terävästi. Poliittiset puolueet ovat vasta muodostumassa. Sen tähden emme kykene suuntaamaan joukkoja emmekä hillitsemään niitä missään määrin tuntuvasti. Mutta perehdyttyämme todelliseen tilanteeseen ja luokkien välisiin suhteisiin, voimme etukäteen nähdä niiden historiallisessa työssä jonkin suuntauksen kiertämättömäksi, niiden liikkeessä jonkin päämuodon välttämättömäksi. Ja meidän on levitettävä näitä sosialistisia tietojamme mitä laajimmalti joukkojen keskuuteen välittämättä siitä, vaikka totuus onkin usein kovin katkera eikä se aina näy heti poliittisten muotikylttien ja vaikuttavien poliittisten laitosten kiittokoreuden takaa, antamatta kauniiden kuvitelmien hurmata itseämme. Me täytämme velvollisuutemme, jos teemme kaikkemme valistaaksemme täten joukkoja ja valmistaksemme niitä liikkeen sellaisiin muotoihin, joita

pinnallinen havainnoitsija ei voi huomata, mutta jotka joutuvat kiertämättömästi maan koko taloudellisesta ja poliittisesta tilanteesta. Me emme täytä velvollisuuttamme, jos kohdistamme kaikki katseemme „ylös” ja laiminlyömmen, mitä alhaalla tapahtuu, mikä kasvaa, lähenee ja työntyy alhaalta.

Kirjoitettu kesäkuun 1 (14) pnä 1906

*Julkaistu kesäkuun 2 pnä 1906
„Vperjod” lehdessä № 7*

*Julkaistaan
sanomalehden tekstin mukaan*